

УДК 347.963(477.8)«19»

А. Я. Трухан

ПИТАННЯ КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІВ РАДЯНСЬКОЇ ПРОКУРАТУРИ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ (1944 – поч. 50-х рр. ХХ ст.)

На основі архівних матеріалів розглянуто питання кадрового забезпечення органів прокуратури в повоєнній Західній Україні.

Свого часу комуністичний диктатор Й. Сталін висунув лозунг: «Кадри вирішують все». Справа радянізації Західної України вимагала зусиль тисяч кваліфікованих партійних, радянських, господарських працівників, а також співробітників карально-репресивних органів. В умовах браку людських ресурсів вирішення цього завдання досягалось ціною надзвичайних зусиль. Протягом першого післявоєнного десятиріччя в складних умовах регіону вдалося створити достатньо ефективні (в плані виконання поставлених для них завдань) структури. Особливий інтерес у цьому плані становить прокуратура – орган по-своєму елітарний, у кадровому корпусі якого мусили поєднуватися вимоги особливої відданості комуністичній ідеї з достатньо високим рівнем юридичної кваліфікації. Тогочасний досвід – як позитивний, так і негативний – може виявитися корисним для вирішення завдань реформування правоохоронних органів сучасної України.

Історія радянської прокуратури в Україні, зокрема й питання її кадрового забезпечення, цікавили ряд науковців радянського і пострадянського періоду, зокрема М. Бурбику, В. Єременка, В. Клочкова, П. Михайленка, О. Сухоноса та ін. Разом із тим, ніхто з дослідників питання не розглядав окремо післявоєнну Західну Україну, де створення органів прокуратури доводилося починати буквально з нуля.

Навіть передвоєнний апарат радянської прокуратури був далеким від досконалості. Так, у 1936 р. у складі прокурорсько-слідчих працівників було усього 10,7 % осіб із вищою юридичною освітою, а в 1938 р. 54,9 % усе ще не мали спеціальної підготовки [1, с. 101]. Зрозуміло, що за роки воєнних дій були безповоротно втрачені сотні і тисячі кваліфікованих прокурорських кадрів (загибель на полі бою та в концтаборах, втрата політичного довір'я внаслідок перебування в полоні); одночасно стрімку кар'єру зробили молоді працівники, які ще не мали потрібного життєвого досвіду. При доборі й розстановці кадрів у післявоєнний період «поставали значні труднощі, оскільки бага-

то прокурорів та слідчих загинуло в боях, у зв'язку з чим відчувалася гостра потреба в кваліфікованих працівниках». На 1 січня 1945 р. штати органів прокуратури республіки було укомплектовано лише на 85 %. Близько 70 % прокурорів та слідчих закінчили лише тримісячні курси [2, с. 87].

На заключному етапі війни, коли відчувалася гостра нестача в кадрах, у Західній Україні на керівні посади в системі прокуратури призначалися й люди з недостатніми діловими якостями. Наприклад, у характеристиці в. о. прокурора Дрогобицької області П. А. Кригіна (листопад 1944 р.) читаємо: «До числа недоліків тов. Кригіна слід віднести те, що він недостатньо виявляє ініціативу в роботі, мало працює над підвищенням своїх теоретичних знань і ділової кваліфікації» [3, арк. 4]. Далі в друкований текст характеристики від руки вписано: «Але здатний усунути ці недоліки». Тобто – комплектуючі органи республіканської прокуратури констатували брак ділових якостей своєї кандидатури, але інші претенденти на посаду не мали навіть тих достоїнств (дисциплінованість та ретельність), що ними володів П. А. Кригін. Республіканська прокуратура виходила з клопотанням на адресу секретаря ЦК КП(б)У з кадрової роботи Кириченка про затвердження в. о. прокурора Дрогобицької області П. А. Кригіна на цій високій посаді [4, арк. 7].

Наприкінці 1946 р. Кригіна усунули з посади прокурора області з лаконічним формулюванням «за порушення радянської законності» [5]. На цю посаду призначили В. С. Туркевича, який до того був заступником обласного прокурора в Кам'янець-Подільській області [6]. Новий обласний прокурор мав вищу освіту, але... педагогічну. Маючи ранг старшого радника юстиції, у 1949 р. (напевно, й далі) лише учився правничій науці – екстерном на юридичному факультеті Київського держуніверситету [7, арк. 53]. Сьогодні уявити щось подібне неможливо.

Прокурорських кадрів зі східних областей України чи інших республік тогочасного Союзу РСР, бажаних їхати на Західну Україну зі своєї волі, було небагато. Часто, отримавши призначення, працівник не брав із собою родину – з міркувань безпеки. Зокрема, перший після звільнення від окупантів прокурор Поморянського району Львівської області С. М. Кошляк отримав призначення, бо до червня 1941 р. працював саме тут. Розуміючи, що служба буде нелегкою, залишив сім'ю в м. Гур'єві. 1 листопада 1944 р. був убитий українськими повстанцями. Його дружина Р. Є. Кіпніс так і не набралася сміливості приїхати за речами чоловіка, побоюючись зустрічі з «фашистськими націоналістами» [8].

Прокуратури на Сході не поспішали розставитися з кваліфікованими працівниками. Відтак на західноукраїнські землі потрапляли ті, хто чимось провинився або був незручний за місцем попередньої роботи.

Прикладом такого призначення може служити якась М. З. Лучковська, яку Київський обком КП(б)У в 1944 р. направив на роботу «на Захід». Однак М. З. Лучковська пішла з прокуратури, пояснивши це так (мову та орфографію викладу зберегаємо):

«Работая в Винниковском сельском районе Львовской области прокурором я подверглась преследованию бендер получил от их террористической группы анонимку, быть убитою, после чего я решила уйти на время с прокурорской работы, тем более что здоровье мое очень поддалось» [9, арк. 14]. Проте покрутившись на вільних хлібах та попрацювавши рядовим продавцем, М. Лучковська звернулася до відділу кадрів ЦК КП(б)У: «Да, в последнее время не имея охлаждения в работе работала смело круглосуточно, что учел враг и избрал меня в число своих жертв» [9, арк. 15], із проханням про будь-яку роботу в Києві.

З ЦК КП(б)У звернулася до республіканської прокуратури, звідти надіслали листа прокурору Львівської області: «Прошу допомогти Лучковській влаштуватися на яку-небудь роботу. В органах прокуратури т. Лучковську недоцільно використовувати» [10].

Тобто старий член партії М.З Лучковська була сплавлена з Києва «на Захід», де за два роки праці прокурором сільського району не навчилася відрізнити «бендер» від «бандерівців». Коли ж виявила бажання повернутися до столиці, виявилася не потрібною там навіть на «будь-якій роботі».

Протягом 1945 р. ситуація з кадрами дещо покращилася. У звіті Львівського обкому партії за 1945 р. вказується: «В результаті допомоги, наданої ЦК КП(б)У і заходів, проведених відділом кадрів, номенклатура обкому КП(б)У станом на 1 січня 1946 року укомплектована наступним чином: ... 7. Кадри НКВС і НКДБ – 99,5 %; 8. Кадри суду і прокуратури – 92,8 %» [11, арк. 3].

Ця диспропорція вельми показова – радянська влада намагалася наситити західні області правоохоронними кадрами, але якщо для НКВС та НКДБ вони знаходилися, то прокурорські структури й далі відчувають брак людей. Причому мова йшла не лише про кількісні, але й передусім якісні показники. Як вказується в тому ж документі, із 36 міськрайпрокурорів, передбачених за штатом, обком партії затвердив лише 27 кандидатур [11, арк. 22]. Трьох міськрайпрокурорів обком не затвер-

див, оскільки «ці товариші працюють в займаних посадах нетривалий час і вони ще недостатньо вивчені» [11, арк. 23]. Але й це ще не головне: «до числа працівників, які не можуть бути затверджені за діловими якостями, відносяться: нач(альник) РВ НКДБ – 1 чол., райпрокурорів – 4, народних суддів – 4» [11, арк. 23].

Ми виявили архівний документ, який характеризує правоохоронні органи Львівщини, зокрема й прокуратуру, станом на 1945 р. [12]. Його укладач, завідуючий сектором обласного комітету КП(б)У Моспанченко прямо вказує, що всі кадри формуються з «прибулих із східних областей», а «підібрати кадри на місці не представлялося можливим за винятком технічного, рядового міліцейського складу, секретарів народних судів і судових засідателів» [12, арк. 1]. При цьому партійний чиновник зазначає, що в обласній прокуратурі є певний некомплект кадрів (не вистачає 2 районних прокурорів, 2 помічників прокурора, 2 слідчих, 31 технічного працівника), а також «дуже малий відсоток осіб, які мають вищу і середню юридичну освіту (45 %). Велика кількість працівників (25 %) зовсім не має юридичної освіти та мають низький загальноосвітній рівень» [12, арк. 9 зв].

Партійним органам доводиться постійно переміщувати окремих прокурорських працівників на посади, пов'язані з меншим обсягом роботи: «переведений у меншій за обсягом роботи район колишній прокурор Шевченківського району Реган, який не забезпечив роботу в міському районі» [12, арк. 2]. Проте й на новому місці праці він не справляється: «Добре працюють райпрокурори Шаповалов (Радехівський район), Сушко (Жовківський район), Міга (Буський район) та ін. Погано: Мороз (Лопатинський), Реган (Винниківський)» [12, арк. 10].

Відсторонення від прокурорських обов'язків – явище загалом рідкісне, потрібно дуже завинити перед радянською владою: «Сектор вийшов з клопотанням на бюро обкому КП(б)У про зняття з роботи прокурора Лопатинського району т. Мороза як такого, що не має юридичної освіти та досвіду прокурорської роботи; помічника облпрокурора тов. Батирия за непартійну поведінку, що виявилася в пияцтві і дебоші, а також приховуванні від органів радянської влади того, що його родичі перебували на службі німецьких властей в якості поліцейських» [12, арк. 2 зв].

Тобто навіть слабого працівника зі Сходу до останнього тримають на керівних посадах, переміщуючи по горизонталі (бо кадрів – обмаль), місцеві ж мешканці, навіть за наявності

вищої юридичної освіти, можуть претендувати в кращому разі на посади технічних працівників.

Не лише в 1945 р., а й у 1946 р. у Львівській обласній прокуратурі не було жодного місцевого працівника. На 1 червня 1946 р. з усієї номенклатури лише міськпрокурор Львова Станік був місцевого походження [13, арк. 78]. Проте уже в 1948 р. бачимо на цій важливій посаді «східняка» Б. Антоненка.

На початку 1946 р. кількісні показники були в основному закриті, вакансії заповнені. Приміром, у Львівській обласній прокуратурі усі посади (прокурор, 2 заступники, 4 помічники обласного прокурора, 11 прокурорів відділів та 3 старших слідчі) були вже укомплектовані. На «периферії» (так у документі. – А. Т.) з 36 посад райпрокурорів вакантними залишалися 2, помічників райпрокурорів малося 10 із 10, не вистачало 1 (із 42 штатних) слідчого. Тим самим з 115 вакансій укомплектовано було 112 [14].

З іншого боку, усе ще відчувався якісний некомплект. Викликали занепокоєння низька кваліфікація окремих прокурорських працівників, а також стан їхнього здоров'я. Приміром, у Довідці сектора кадрів МВС, МДБ, суду і прокуратури Львівського обкому КП(б)У від 7 червня 1946 р. вказувалося, що «з числа 36 міськрайпрокурорів некомплект складає 4 людини. Окрім того, 3 районних прокурори хронічно хворіють, що викликає необхідність їхньої заміни. Якісний некомплект по апарату обласної прокуратури складає 4 особи і райпрокурорів – 6 осіб» [13, арк. 78].

У 1947 р. комплектація прокурорських структур у західних областях завершилася, й усі перестановки носили робочий характер. Приміром, у Львівській області за першу половину 1947 р. року партійні органи підібрали і замінили усього три вакансії – районних прокурорів Немирівського, Ново-Міятинського і Заболотцівського районів. В обласній прокуратурі жодних перестановок не відбулося [15, арк. 6]. Разом із тим, 5 прокурорських працівників області продовжували працювати «у підвішеному стані», не пройшовши утвердження компартійним органом [15, арк. 6].

На літо 1949 р. укомплектованість кадрами органів прокуратури Львівської області становила понад 98 %. Повністю (31 керівники та оперативні працівники) були укомплектовані структури обласної прокуратури. З 36 міськрайпрокурорів некомплект становив 4 особи. Були повністю укомплектовані посади заступників і помічників міських і райпрокурорів (20 осіб) та слідчих у районах міста та області (44 чол.) [6].

Як бачимо, некомплект стосувався передусім середньої ланки – міськрайпрокурорів, натомість нижчі, слідчі вакансії були заповнені, як і апарат обласного управління.

Приблизно таким же був стан справ й у інших західноукраїнських областях. Відчувався постійний брак кадрів усіх ланок, передусім -середньої, який призводив до сумнівних організаційних рішень.

Для прикладу: 26 червня 1946 р. на посаду помічника прокурора Чернівецької області було призначено тричі судимого «товариша», причому два останніх покарання на момент призначення він ще не відбув. У 1945 р. прокурором Млинівського району Рівненської області призначили психічно хвору людину [17, с. 294].

Це звісно не означає, що такого рівня були й інші кадри радянської прокуратури, мова йде швидше про окремі винятки. Тим не менше, указані факти свідчать про гострий кадровий голод. У цих умовах ставку було зроблено на підвищення освітньо-кваліфікаційного рівня діючих працівників.

Прокуратура СРСР після війни не мала своєї навчальної бази, тому відповідні курси були створені на базі Військово-юридичної академії в Москві, юридичного факультету в Ленінграді та юридичного інституту в Харкові. Відповідно до постанови ЦК ВКП(б), прокуратура СРСР влітку 1947 р. організувала мережу постійно діючих курсів підвищення кваліфікації. У Москві Вищі курси удосконалення юристів були розраховані на керівний склад й мали річний термін навчання; ще в 7 містах СРСР для працівників районної ланки діяли 9-місячні курси. У цілому по Союзу РСР одночасно проходили навчання 500 прокурорів і слідчих [1, с. 101–102] – крапля в морі.

Згодом харківські курси почали спеціалізуватися на підготовці прокурорів, а ленінградські перетворені на слідчу школу. Зрозуміло, що говорити про якийсь національний характер прокурорського корпусу в окремих союзних республіках не доводилось. Це була інтернаціональна маса, яка з нерозумінням ставилася до національної специфіки – байдуже, західноукраїнської чи середньоазіатської.

Важливим резервом підвищення професійної майстерності прокурорських кадрів стали юридичні факультети, зокрема Львівського університету ім. І. Франка. Так, 7 червня 1946 р. Львівський обком КП(б)У констатував: «В порядку виконання наказу прокурора Союзу РСР про необхідність прокурорським працівникам мати вищу юридичну освіту, на заочному відділенні юридичного факультету Львівського держуніверситету

навчається 30 чоловік прокурорських працівників. За кількістю заочників Львівська прокуратура займає перше місце в Україні» [13, арк. 78]. Окрім цього в документі вказувалося: «Для прокурорських працівників проведений семінар за 100-годинною програмою та дві методичні конференції. Наприкінці кожного кварталу проводиться нарада усіх міськрайпрокурорів з детальним обговоренням підсумків та недоліків у роботі. П'ять райпрокурорів пройшли 20-денне стажування в апараті обласної прокуратури» [13, арк. 78].

Поповнення прокурорських структур молодими спеціалістами все ще відбувалося за рахунок кадрів нижчої освітньої кваліфікації. Ми виявили архівний документ – перелік молодих спеціалістів, що прибули до Львівської обласної прокуратури протягом 1947--1948 рр. Таких загалом було 7 у 1948 р. та 9 у 1949 р. Університетську освіту мали менше 20 % трое (1 у 1948 р. та 2 у 1949 р.). Дворічну юридичну школу закінчили 10 осіб, річні юридичні курси – 3 (усі в 1948 р.). Більшість мали російські прізвища на «-ов», як-от: Гладков, Сухов, Ульянов і т. п., зустрічалися й єврейські (Каушанская), ще кілька мали ймовірно східноукраїнське походження (Козирь, Горячун) [18].

Звичними були кампанії з т. зв. зміцнення правоохоронних органів, особливо низової ланки. Так, 24 липня 1946 р. оргбюро ЦК КП(б)У прийняло Постанову «Про недоліки у роботі органів МВС, МДБ, суду і прокуратури у боротьбі з порушенням радянської законності у західних областях УРСР» [19]. У резолютивній частині зокрема вказувалося: «Запропонувати прокуратурі УРСР (т. Нощенко) покращити роботу місцевих органів прокуратури з дотримання радянської законності, особливо районних прокуратур, для чого:

а) зміцнити склад районних прокурорів, надати до 15 серпня ц. р. свої міркування в Управління кадрів ЦК КП(б)У про заміну тих, хто не забезпечує роботу;

б) встановити більш суворий контроль за навчанням районних прокурорів та співробітників слідчого апарату районних, міських та обласних прокуратур. Людей, які не володіють достатньою кваліфікацією і не бажають її підвищувати, відсторонювати від роботи;

в) шляхом виїзду відповідальних працівників прокуратури УРСР на місця частіше перевіряти роботу обласних і особливо районних прокуратур в справі дотримання радянської законності» [19, с. 277].

Дивує сучасника п. 12д вказаної Постанови: «В серпні та вересні провести в обласних центрах п'ятиденні семінари сек-

ретарів первинних партійних організацій органів МВС, МДБ, судів і прокуратури, на яких заслухати питання внутріпартійної роботи і радянського законодавства. В той же час провести в областях п'ятиденні семінари міських і районних прокурорів та народних суддів з питань радянського законодавства. Міністру юстиції (г. Бабченко) та в. о. прокурора УРСР (г. Ноценко) забезпечити ці семінари кваліфікованими викладачами» [19, с. 279].

По суті, Постанова констатує загальний низький рівень кваліфікації районних прокурорів, а також слідчих не лише районної, але й обласної ланки. Їх самих ще треба вчити законодавству на кількадедних семінарах, а викладачів вишукувати на рівні республіканського Міністерства юстиції.

На жаль, указана тенденція спостерігалася в західних областях України й надалі. Освіту прокурорські працівники отримували переважно заочно, причому справа була поставлена на потік, де вимоги до кількості домінували над вимогами до якості. У 1947 р. у заочних юридичних навчальних закладах навчалися близько 50 % прокурорсько-слідчих працівників України [2, с. 88].

Велика увага приділялася не лише спеціальній юридичній, але й загальній освіті та підвищенню рівня технічної оснащеності. При Київському та Харківському інститутах судової експертизи прокуратура республіки організувала підготовку інструкторів по застосуванню науково-технічних засобів у слідчій практиці.

Окрім питань професійного росту прокурорських працівників, «партія і уряд» не забували про їх ідеологічну обробку в дусі ідей марксизму-ленінізму. «Великого значення, – вказує В. Єременко, – надавалось підвищенню ідейно-теоретичного рівня кадрів. Працівники органів прокуратури навчалися в сітці партійної освіти, самостійно працювали над творами класиків марксизму, підвищували теоретичний рівень і ділову кваліфікацію іншими шляхами» [2, с. 88]. У 1948 р. Прокуратура СРСР ввела обов'язкові систематичні заняття працівників центрального апарату з філософії, політичної економії, права [1, с. 101].

Цю політику центру в міру можливості копіювали нижчі ланки прокурорського апарату на місцях. Геніальні праці класиків марксизму, які потрібно було знати назубок, звичайно ж суттєво сприяли росту професійної майстерності учорашніх фронтовиків.

Цікавим моментом у радянській кадровій політиці було національне питання. На якомусь етапі боротьби з «українсько-

німецьким націоналізмом» стало зрозумілим, що проводити її руками виключно російськомовних кадрів нерозумно.

Певного значення надавалося вивченню мови корінного населення. Наприклад, у характеристиці в. о. прокурора Дрогобицької області росіянина П.Л. Кригіна, складеній у вересні 1944 р., читаємо: «В роботі ретельний («усидчив»), дисциплінований, авторитетом в партійній організації користується, українською мовою володіє» [3, арк. 4].

У Доповідній записці завідуючого адміністративним відділом ЦК КП(б)У Г. Дроздова «Про проведення відкритих судових процесів у західних областях Української РСР над окремими учасниками бандитсько-терористичних груп» (вересень 1949 р.) ставилася вимога розглядати такого роду справи у Трибуналі військ МВС Львівського округу – із врахуванням вищої кваліфікації його співробітників. Далі вказувалося, що «Відкриті судові процеси над окремими учасниками бандитсько-терористичних груп проводяться українською мовою. До складу виїзних сесій трибуналу і прокурорів, що беруть участь в судових засіданнях в якості державних обвинувачів, виділяються найбільш кваліфіковані і ті, що володіють українською мовою, працівники» [20, с. 566].

За матеріалами Доповідної записки 5 вересня 1949 р. ЦК КП(б)У прийняло Постанову, де зокрема вказувалося: «Зобов'язати голову Трибуналу військ МВС Львівського округу тов. Алтуніна і прокурора військ МВС Українського округу тов. Кошарського забезпечити проведення відкритих судових процесів українською мовою, до складу виїзних сесій Трибуналу і прокурорів, що беруть участь в судових засіданнях як державні обвинувачі, відібрати найбільш кваліфікованих і тих, що володіють українською мовою, працівників» [21, с. 568].

Незважаючи на усі заходи зі «зміцнення» та «покращення», на початку 50-х рр. минулого століття культурний та професійний рівень окремих районних прокурорів західних областей України усе ще залишав бажати кращого. Так, влітку 1951 р. обласний прокурор Львівської області Нетименко розглянув скаргу головного лікаря Перемишльського льонооб'єднання на безпідставні причіпки з боку районного прокурора С. К. Кравченка.

З'ясувалося, що районний прокурор абсолютно не знає радянських законів та своїх посадових прав і обов'язків. Обласному прокурору довелося роз'яснювати підлеглому буквально ази його професії: у разі виявлення порушення закону, у відповідності зі ст. 113 Конституції СРСР, прокурор зобов'язаний опротестувати його і просити відновити закон. Або ж за умови,

що порушення закону тягнуть за собою кримінальну відповідальність, передати справу до суду для винесення рішення. При цьому «порушення кримінальної справи по ряду посад, у т. ч. головлікаря та лікаря, вимагає санкції прокурора області» [22]. Натомість «ви не лише не виправили допущену неправильність в першому листі від 7 серпня 1951 р., а навпаки у своєму листі тому ж лікарю від 14.VIII.1951 р. стали на шлях голого адміністрування і присвоєння вам права, не наданого вам за законом. Ви у своєму грубо, неграмотно викладеному листі дозволяєте ображати честь керівника і громадянина. Ви пишете: Пропонує виконати моє розпорядження і надати пояснення, чому ви ігноруєте мої розпорядження, в зворотному випадку буде поставлене питання про притягнення вас до відповідальності як за впертість органам влади» [22, арк. 101].

У підсумку обласний прокурор констатує: «Більшу дурницю, ніж та, яку ви виклали у своєму листі, важко придумати. Це свідчить про те, що Вам необхідно серйозно зайнятися підвищенням свого культурного рівня і підвищенням юридичних знань, котрі по суті у вас відсутні» [22, арк. 102].

Виявивши катастрофічний рівень спеціальних юридичних знань у свого підлеглого на посаді районного прокурора, обласний прокурор обмежився письмовим прочуханом. Райпрокурор Кравченко залишився на своїй посаді і навіть не отримав догани, не кажучи уже про неповну службу відповідність чи звільнення.

Отже, первісно апарат обласних та районних прокуратур західних областей України, звільнених від німецько-фашистської окупації, формувався за морально-політичними критеріями – з осіб, відданих радянській владі (учорашніх фронтовиків, членів ВКП(б) та комсомолу, вихідців із довоєнного СРСР). Значно меншої уваги приділялося наявності у кандидатур юридичної освіти. Затвердження на посаді здійснювалося партійними органами не відразу, а лише після перевірки ділових та політичних якостей кандидатури. Здобуття спеціальної юридичної освіти відбувалося уже в умовах практичної роботи – на короткотермінових семінарах, курсах тощо, а також на заочних відділеннях юридичних факультетів університетів. Якість такої освіти, а отже, і кваліфікація кадрів нижчої і середньої ланок залишала бажати кращого. Також постійна увага приділялася політичній освіті та ідеологічній обробці кадрів прокуратури.

Список літератури: 1. Бурбика М. Робота з персоналом в органах прокуратури за радянських часів / М. Бурбика // Прокуратура. Людина. Держава. – 2005. – № 6 (48). – С. 98–104. 2. Єременко В. Органи прокуратури УРСР у післявоєнний період / В. Єременко. – Радянське право. – 1972. – № 1. – С. 86–88. –

3 посл. на: Стенограмма республиканского совещания прокуроров областей УССР 4–6 июля 1945 г. Архив прокуратуры УРСР за 1945 р. **3.** Характеристика на и.о. прокурора Дрогобычской области Крыгина П.Л. : 5.IX.44 г. – Музей та архів прокуратури Львівської області (МАПЛО), спр. «Кригін П.Л.», арк. 3–4. **4.** Секретарю ЦК КП(б)У тов. Кириченко : № 126/8 от 25.XI.44 г. – МАПЛО, спр. «Кригін П.Л.», арк. 7. **5.** Приказ Генерального Прокурора Союза ССР № 1497 от 26.XI.1946 г. – МАПЛО, спр. «Кригін П.Л.», арк. 29. **6.** Приказ Генерального Прокурора Союза ССР № 1497 от 26.XI. 1946 г. (Выписка). – МАПЛО, спр. «Туркевич В.С.», арк. 30. **7.** Характеристика на прокурора Дрогобычской области старшего советника юстиции т. Туркевича В.С. : 11 апр. 1949 г. – МАПЛО, спр. «Туркевич В.С.», арк. 53–55. **8.** Зам. Прокурора УССР тов. Гадючка от гр-ки Кипнис Р.Е. : 24.X.46 г. // Жалобы и заявления на неправильные действия работников прокуратуры и материалы проверки этих жалоб : 25 нояб. 1946 г. – 17 янв. 1947 г. – Держархів архів Львівської області (Держархів Львівської обл.), ф. Р-239, оп. 2, од. зб. 125, арк. 5–5 зв. **9.** В ЦК КП(б)У – отдел кадров. Тов. Стеценко В.С. от члена партии Лучковской М.З. Заявление : 22.X.1946 г. // Жалобы и заявления на неправильные действия работников прокуратуры и материалы проверки этих жалоб : 25 нояб. 1946 г. – 17 янв. 1947 г. – Держархів Львівської обл., ф. Р-239, оп. 2, од. зб. 125, арк. 14–15. **10.** Прокурору Львовской области : «...»XII.1946 г. № 26/л // Жалобы и заявления на неправильные действия работников прокуратуры и материалы проверки этих жалоб : 25 нояб. 1946 г. – 17 янв. 1947 г. – Держархів Львівської обл., ф. Р-239, оп. 2, од. зб. 125, арк. 13. **11.** Отчет обкома партии о работе отдела кадров за 1945 год. – Держархів Львівської обл., ф. П-3, оп. 1, спр. 306, арк. 1–39. **12.** Отчет сектора кадров НКВД, НКГБ, Суда и Прокуратуры Львовского обкома КП(б)У о проделанной работе по состоянию на 20.11.1945 года // Львовский обком компартии Украины. Сектор промышленных, заготовительных и сельскохозяйственных кадров, работников НКГБ, НКВД, суда и прокуратуры. Справки работников сектора об укомплектовании и подготовке кадров для промышленности, сельского хозяйства, заготовительных и административных органов : 23 февр. 1945 г. – 13 дек. 1945 г. – Держархів Львівської обл., ф. П-3, оп. 1, спр. 310, арк. 1–12. **13.** Справка о работе сектора кадров МВД, МГБ, суда и прокуратуры отдела кадров Львовского обкома КП(б)У за период с 1-го января по 1 июня 1946 г. : 7 июня 1946 г. // Львовский обком компартии Украины. Секторы партийных советских кадров и кадров административных органов. Справки работников секторов о подборе, расстановке, подготовке кадров партийных, советских и административных органов, планы работы секторов : 1 янв. – 13 дек. 1946 г. – Держархів Львівської обл., ф. П-3, оп. 1, спр. 565, арк. 75–79. **14.** Отчет об укомплектованности оперативного состава прокуратуры Львовской области по состоянию на 1 марта 1946 г. – МАПЛО, папка «Документи періоду 1944–1950 р.р.», арк. 12. **15.** Справка о работе сектора кадров МВД, МГБ, суда и прокуратуры отдела кадров Львовского обкома КП(б)У за период с 1-го января по 30 июня 1947 г. // Львовский обком компартии Украины. Сектор кадров НКГБ и НКВД, суда и прокуратуры. Справки работников сектора о подборе и расстановке кадров МВД, МГБ, суда и прокуратуры. Список и резерв сотрудников административных органов : 10 июня 1947 г. – 31 дек. 1947 г. – Держархів Львівської обл., ф. П-3, оп. 2, спр. 228, арк. 5–6. **16.** Укомплектованность кадрами органов прокуратуры Львовской области. На 1.VII.1949 г. – МАПЛО, папка «Документи періоду 1944 – 1950 рр.», арк. 90. **17.** Виктор Б. О. Без грифа «секретно» : Записки военного

прокурора / Б. О. Викторов. – М. : Юрид. лит., 1990. – 330 с. **18.** Списки молодых специалистов Львовской облпрокуратуры, прибывших на работу в 1948, 1949 г.г. – МАПЛО, папка «Документи періоду 1944 – 1950 р.р.». **19.** Постановление ЦК КП(б)У «О недостатках в работе органов МВД, МТБ, суда и прокуратуры в борьбе с нарушениями советской законности в западных областях УССР». 24 июля 1946 г. № 79/46-оп. // Український здви́г: Поділля. 1939–1955 / Сергійчук Володимир. – К. : Укр. видав. спілка, 2005. – С. 272–280. – 3 посил. на: Центральний державний архів громадських об'єднань України (ЦДАГО України), ф. 1, оп. 16, спр. 50, арк. 92–104. **20.** Доповідна записка завідуючого адміністративним відділом ЦК КП(б)У Г. Дроздова «Про проведення відкритих судових процесів у західних областях Української РСР над окремими учасниками бандитсько-терористичних груп» // Український здви́г: Поділля. 1939–1955 / Сергійчук Володимир. – К. : Укр. видав. спілка, 2005. – С. 565–566. – 3 посил. на: ЦДАГО України, ф. 1, оп. 16, спр. 68, арк. 39–41. **21.** О проведении открытых судебных процессов в западных областях Украинской ССР над отдельными участниками бандитско-террористических групп. Постановление ЦК КП(б)У 5.IX.1949 г. // Український здви́г: Поділля. 1939–1955 / Сергійчук Володимир. – К. : Укр. видав. спілка, 2005. – С. 567–568. – 3 посил. на: ЦДАГО України, ф. 1, оп. 16, спр. 68, арк. 35–36. **22.** Прокурору Перемышльського району мл. юристу тов. Кравченко С. К. // Жалобы, заявления на неправильные действия работников прокуратуры и материалы проверки этих жалоб : 5 февр. 1951 – март 1953. – Держархів Львівської обл., ф. Р-239, оп. 1, од. зб. 327, арк. 100–102.

Надійшла до редколегії 06.03.2011

Рассмотрены вопросы кадрового обеспечения органов советской прокуратуры в послевоенной Западной Украине.

The problem of personnel within prosecutors' office in the postwar western Ukraine is considered.